

مهمترین خواسته‌ها و مواضع کارگران ایران در سال ۹۱

۱- اخراج و بیکارسازی کارگران که به دلیل انداختن بار بحران سرمایه داری بر دوش کارگران است، بیش از پیش در حال اجراء است. لازم است کارگران بر علیه اخراج همکاران خود دست به اعتراض بزنند. کارگران اخراجی نیز لازم است تا اعتراضات و تجمعات خود را به صورت هر چه جمعی تر و متحدانه به پیش ببرند. اعتراضات آتی کارگران بیکار نباید به صورت شورشهای بی هدف و کور خاتمه یابد. بلکه باید با اقدامات هدفمند و جمعی و برنامه ریزی شده و با اتحاد و سازمانیابی هر چه بیشتر، اعتراضات را هشیارانه به سوی تقویت سازمانیابی و اعمال فشار جمعی علیه سرمایه داری به پیش برد.

۲- تعیین حداقل دستمزد کارگران با ارقامی بسیار پایین تر از خط فقر و با افزایشی معادل کمتر از یک سوم نرخ واقعی تورم، چیزی جز فلاکت و بدبختی بیشتر برای کارگران، تشدید استثمار آنان و تضمین سودهای سرمایه‌داران در پی نخواهد داشت. ما خواهان این هستیم که کارگران با اعتراضات و اقدامات سازمانیافته و از طریق اعلام نمایندگان واقعی و تشکلهای مستقل کارگری در راستای افزایش هر چه بیشتر دستمزد خود مبارزه کنند.

۳- حذف یارانه‌ها، تاخت و تاز و استثمار مضاعف توسط شرکتهای پیمانکاری و کارهای با قرارداد موقت، کارهای بدون قرارداد، تغییرات در قانون کار برای تضمین منافع بیشتر سرمایه‌داران و استثمار بیشتر کارگران، عدم برخورداری تمام کارگران از بیمه و ناکار بودن موارد پوششی بیمه در زمینه‌های بیمه بیکاری، درمان و غیره، همه و همه از نشانه‌های بی‌حقوقی مفرطی است که بر کارگران ایران می‌رود. ما ضمن محکوم نمودن ادامه این موارد، خواهان اعتراضات سازمان‌یافته کارگران برای از بین بردن این موارد هستیم.

۴- ما ضمن حمایت از منافع کارگران مهاجر در ایران، خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه ی کارگر دانسته و لازم می‌دانیم درباره مبارزات جاری در دیگر نقاط جهان اعلام کنیم که: مبارزات ضد دیکتاتوری مردم در کشورهای عربی و شمال آفریقا باید با این اصل مهم آمیخته شود که برای سوق دادن مبارزات به نفع مطالبات طبقاتی و جلوگیری و یا مبارزه علیه حکمرانی توسط اشکال جدیدی از سرمایه‌داری، و برای به دست آوردن هر درجه‌ای بیشتر از آزادی‌های اجتماعی و سیاسی و نیز کسب مطالبات اقتصادی و معیشتی، لازم است مبارزات با افزایش هر چه بیشتر و شکل‌گیری اشکال لازم سازمانیابی طبقاتی و کارگری و با تقابل هر چه بیشتر با جریان‌های سرمایه داری انجام پذیرد. همچنین ما از ضمن حمایت و تحسین مبارزات ضد سرمایه داری در آمریکا و اروپا، از جمله جنبش اشغال وال استریت و جنبش ۹۹٪ و نیز اعتصابات عمومی کارگران در کشورهای اروپایی، تاکید می‌کنیم که طبقه ی کارگر در این کشورها باید در خلال اعتراضات خود به افزایش درجه ی سازمانیابی و تشکلیابی رادیکال خود و ایجاد و یا تقویت سازمان‌ها و احزاب کارگری خود بپردازند تا بتوانند هرچه بیشتر مهر طبقاتی خود را بر روی این مبارزات و اعتراضات بزنند.

۵- ما یگانه راه بهبود در وضعیت معیشتی- اقتصادی کارگران و کسب هر درجه بیشتر از آزادی‌های سیاسی و اجتماعی را در تقویت آگاهی طبقاتی و افزایش توان سازمانیابی و تشکلیابی کارگران میدانیم. ایجاد تشکلهای مستقل از دولت و کارفرماها و خودساخته و طبقاتی کارگری حق مسلم ماست و ما برای ایجاد آن از دولت اجازه نمی‌خواهیم بلکه دولت تنها وظیفه ی ثبت تشکلهای مستقل ما را بر عهده دارد.

۶- اعتراض و اعتصاب، حق تشکل، حزب، آزادی بیان و قلم و مطبوعات، آزادی فعالیت‌های اجتماعی و سیاسی، حق مسلم ماست. ما تداوم اجرای حکم اعدام، تعقیب قضایی، اخراج، تهدید و زندانی کردن فعالین اجتماعی را محکوم کرده و خواستار آزادی بی قید و شرط فعالین کارگری از جمله رضا شهبایی، رسول بدایی، فرزاد احمدی، علی نجاتی، بهنام ابراهیم زاده، عبدالرضا قنبری، پدram نصرالهی، شاهرخ زمانی، ابراهیم مددی و محمد جراحی و دیگر کارگران و فعالین کارگری هستیم.

۷- ما بر لزوم اتحاد و همبستگی بخش‌های مختلف طبقه ی کارگر اعم از کارگران بخش صنعت، خدمات، معدن، کشاورزی، حمل و نقل، معلمان، پرستاران و سایر بخش‌های طبقه ی کارگر تاکید میکنیم. همچنین ما ضمن حمایت از مطالبات بازنشستگان، خواهان اداری سازمان‌تأمین اجتماعی به دست نمایندگان منتخب کارگری و نمایندگان تشکلهای مستقل کارگری هستیم.

۸- کار کودکان فارغ از ملیت، قومیت، نژاد و مذهب باید ممنوع شمرده شده و آموزش رایگان برای همه ی کودکان باید اجباری شمرده شود. همچنین تبعیض های آشکاری که در مورد زنان از جمله در زمینه های اقتصادی- اجتماعی می رود، و از جمله نابرابری هایی که در مورد زنان کارگر در محیط های کار و در قوانین کار وجود دارد محکوم است. ما ضمن حمایت از فعالین جنبش لغو کار کودک ، فعالین جنبش زنان و دیگر جنبش های اجتماعی از جمله جنبش دانشجویی، خود را متحد آنان می دانیم.

۹- روز جهانی کارگر، اول ماه مه، باید تعطیل رسمی شمرده شود و هرگونه ممنوعیت برگزاری مراسم در این روز ملغی گردد.

۱۰- ما ضمن اینکه خود را بخشی از جنبش جهانی طبقه ی کارگر و دارای منافع مشترک با آنان و کل طبقه ی کارگر را در تضاد و نزاع با طبقه ی جهانی سرمایه داری میدانیم، هرگونه تهدید و تحریم اقتصادی و جنگ افروزی توسط دولت های سرمایه داری را محکوم میکنیم. جنگ و تحریم اقتصادی به جز استثمار و فلاکت برای کارگران و بهانه برای سرکوب و سودآوری بیشتر برای سرمایه داری داخلی و جهانی نتیجه ی دیگری نخواهد داشت. کارگران در این جنگ ها طرف هیچ کدام از دولت های سرمایه داری داخلی و یا جهانی نخواهند بود.

زنده باد همبستگی جهانی طبقه کارگر

پیش به سوی تقویت سازمانیابی و تشکل یابی کارگری

شورای برگزاری مراسم روز جهانی کارگر ۹۱ - بیانیه ۱ - ۲۵ فروردین ۹۱